

Milan Koch

[básně převážně z r. 1969]

My

My, dělníci
My, absolventi života
My, poloblitici
My, studenti
My, monarcha
My, abstinenti
My, vláda
My, zákon
My, zločinci
My, lidé
My, svět
My, ženy
My, bozi
My, vzdělanci
My, extrémisté
My, společnost
My, nekonečná moc
My, noc
My, den
My, technika
My, demokracie
My, válka
My, mír
My, izolace
My jdem
 ty stůj
My,
 My
 My
My

/Já tulák/

(I. 1969)

Duch na Staroměstském náměstí 28. února 1948

Gottwalde Gottwalde Gottwalde Gottwalde

Duchu duchu duchu duchu

vylez ven

vylez ven

vylez ven

přivítej soudruhy

přivítej soudruhy

suslova malenkova judina

judina malenkova suslina

přivítej soudruhy

a vylez ven

a vylez ven

duchu duchu duchu duchu

Gottwalda

posviť nám svou kapesní svítilnou

na cestu

duchu vylez ven

duchu vylez ven

duchu vylez ven

duchu vylez ven

podářilo se ti shromáždit masy

díky díky díky díky

duchu duchu duchu

vylez ven

vylez ven

uchvat' moc uchvat' moc

do ulic do ulic

lidové milice

lidové milice do ulic

směrem k socialismu

k socialismu směrem

duchu

duchu duchu

vystrkuje své bělogvardějské rohy

sovět svatý svaz

zachránil nás před hladem ropou

duchu vylez ven

duchu vylez ven

bude opravdová vláda

vláda opravdová bude

ať vyleze duch gottwalde

široký se usmívá

slánský je mrtev

dělník za dělníka

rolník za rolníka

uhlí zpátky do dolů

sovětský svaz je svatý

lenin je Kristus

Gottwalde přečti nový katechismus

Mao vydal novou bibli

dimitrov odhadl nebezpečí
togliatti kuusin pieck manuilskej van min florin zápotocký je apoštol
stalin je apoštol husák je apoštol
nedotknutelný vítězný sovětský svaz
lid potřebuje boha staline ty to víš ty jsi bůh
a gottwald je tvůj přítel
lid potřebuje boha
do ulic do ulic slzák
ani muž ze závodu
svatých už je dost
jednou zatočíme s vámi právě tak jako zatočili ruští bolševici s buržoazij a keřenským

Hodina představ

Zvoní!

Jako vždy

se stejnou důstojností

vstupuješ

tentokrát ne

do obyčejné hodiny

Ocitáš se uprostřed inkoustového šera

Otvíráš třídní knihu

knihu života

.30 jmen

Pevným pohledem

pohledem světlometu

krájíš hmotu

lidskou hmotu

Jejich vědomosti visí někde ve vzduchoprázdnu

Ty

ano ty jim je podáváš

Matematika

Fyzika

Biologie

Chemie

Jazykověda

Nápor:

Kde je ta rada do života?

Tíseň:

Smysl všeho?

Vidíš jak se choulí

Pověz jim něco o životě!

Pověz jim o smyslu toho všeho!

Nevíš

Neznáš

Tedy nepovíš?

Schovej se za něco!

Uteč do sborovny!

Řiditelná toho všeho

kde je?

Nevíš

Neznáš

Tedy nepovíš!

Rýsování života

Biologie života

Vypočítat nekonečnost

Kreslení citů

Životní laboratorní práce

Historie války

Autoři života

Jak jsi uchvácen svou zaslepeností

4 stěny

4 okna

4 židle

Černá tabule

tabule budoucnosti

Kdo je ta harmonie života?

KDE?

Falešně zpíváš

Zvoní

zvoní zvoní zvoní

ZVONÍ

Muž, který zemřel

Jdu jako poslední

jako člen černého zástupu a

ten se vine, kroutí, hyne

ten provází Tě na poslední cestě

a je tu zeď

poslední pohled

tváří v tvář

v ztuhlém těle

které vytušilo smrt

které poznamenal život svými cejchy

svými posuny.

V mládí jsi se obdivoval idolům své generace

bydlel kde se dalo: v parku na lavičce

v mansardách

na nádražích

někdy i za zamřížovanými tapetami kriminálu

ale vždy na okraji dobrodružných cest.

Byl jsi nadšen vším

tím čemu říkáme civilizace

slepým zaslíbencem umění

měšťákem a

štědrým pozorovatelem nejvykřičenějších podniků.

Měl jsi přátele, kteří tě chtěli udržet v ústraní.

Bylo tě vidět v rozervaných kalhotách po kolena

v nejmodernějších otázkách současnosti

v závěsu i mimo něj.

Pronášel jsi výroky, které se tě netýkaly.

Považoval ses za umělce a křičel do mikrofonu na psychedelických koncertech.

Vydal ses do neznámých vod, unikal bídě a skončil v úpadku.

Znepřátelil ses se světem a znovu smířil.

Tvůj život se podobal tvé oběti. Promarnils týdny, aniž jsi něco udělal.

Vžil ses do role žebráka a propadal prozřetelnosti soukromého detektiva.

Utrácel peníze a sklízel neúspěch za

neúspěchem.

Vyhledával jsi známosti kdekoli

jakékoli

s kýmkoli.

Vedl mnoho nudných i zajímavých rozhovorů

poznal mnoho tuláků bez domova

slyšel mnoho podivuhodných příhod a viděl ještě více hanebností.

Navštěvoval čínské a mexické herny

tajné spolky fanatiků

a doupata nejhorších pověstí.

Viděl jsi tlustou ruku Holanďana přibodnutou nožem ke stolu za falešnou hru

námořníky za krvavou odměnu sražené k zemi na veřejné ulici

lidi prchající ze dveří nočních podniků.

Vyslechl chladnokrevnou debatu somráků, jak nejrychleji vypálit San Francisco.

Poznal jsi vůdce, když sháněli podpisy na výstavbu šibenic

četl jména továrníků, kteří je měli první pocítit.

Viděl jsi přípravy k nové proletářské revoluci, které byly smeteny pouhým

zvukem věhlasného jména.
Coural v hotelu lidských plemen
utíkal k západům slunce po horských hřebenech promočen ranní rosou.
Na strmých pobřežích vyčkával lásku
vyhledával klid v lagunách a věčný příboj na útesech.
Cítil jsi vzdálenost Slunce
Měsíce
hvězd
v majestátním lesku.

Hledal připravené lože pro cizince
stál frontu na práci před špinavými a
zaprášenými kanceláři.
Nikdy se ti nepodařilo zjistit kdo jsi a odkud pocházíš
vždy to BYLA jen DOMNĚNKA.
Tvá krev zrosolovatěla, neboť jsi stál na hranicích západu
a
východu.

Přes nesmírnou vzdálenost prostoru a
času se ti nepodařilo zjistit, co chceš.
Hnán strádáním a jejich zkušenostmi vrhla se tvá cyklofrenie na toulky světem.
Rejdaři, kteří měli lepší paměť než veřejnost, nikdy nezapomenou na to
jak jsi pašoval omamné jedy a potají je zkoušel u jedné z prostitutek.
Viděl jsi létat kulky jako písek v bouři
skákal z rozjetého vlaku vždy bez
jízdenky

psal milostné dopisy nejkrásnějším symbolům dějin.
Když na tebe dopadla osamělost, pil jsi tříhvězdičkový rum s octem
kašlal na život
zbožňoval
někdy i kradl poslední minuty naděje.

Viděl jsi arény, kde se pořádaly nejkrvavější politické zápasy.
Cítil ruce alkoholu na svém hrdle a tehdy slyšel nejkrásnější kázání
věřících, kteří nevěřili.
Byl jsi zbaven svéprávnosti, nezanechav po sobě žádných potomků.
Dostalo se ti do ruky plno knih dobrých
špatných i
průměrných.

Znals nazpaměť báseň, kterou nikdo nenapsal.
Zažil rozruchy štěstěny, které jizvily tvá záda výhradně červeným inkoustem.
Nepochybně jsi se stal svědkem největších společenských skandálů
největších zločinů svého života, který
jsi rozprodal svým věřitelům
SITUACÍM.

Dívám se přes rameno hřbitovní zdi s očima nabitýma smutkem
s básní muže
muže který zemřel.
A nad stříbročerným víkem rakve
se chvěje jen život.

(II. 1969)

Oči plné deklaráce

S očima, které válejí sudy nových a nových pocitů
ždímám pohledem ve zdi
vyvrácený pahorek
tvého snu
tvou jedinou nadějí.
Pobíhám očima po těch, kteří tě opustili
protože neuznávali sebe.

S očima, které se rouhají společnosti
kloužu do všech světových stran lží.
Chlastám malomocenství

a
kopu do srdcí se stužkami.
S očima, které opovrhují něčím, co neznají
vraždím studenou nadějí

a
nad hrobem mlaskám rozkoší pozorujíc záklopy povinností
na drobkách visuté smířlivosti
Dívám se dívám
Směji se smíchu
Cítím přitažlivost očí:
jitro pohledu
očivládu
dřímající sen secího rozkazu.

To nitro země – OČI
bydliště harmonie
hniložilný rozsudek.

A co ty oči slepcovy
vyhaslé oči
v sobě snící

Pozoruji vše jen očima
a
cítím tu prázdnotu.

Nač se rmoutit tímto světem
Nač se rváti s tímto světem

Na vyvráceném pahorku se našla naděje
naděje v podobě rozervaného kostýmu dlužníka.

Našlo se místo
Našla se tvář tvého života – demise života
Dívám se do tvých očí:

Ty jsi spatřil světlo ve stínu
Ty jsi spatřil chladivé dno vesmíru /zde na zemi/
Ty jediný chceš být výjimkou.
Ty nač myslíš?

Tvé vyprahlé oči podmalované černou rosou
mluví za tebe:

Díváš se nahoru
neboť zde jsi nespátřil to co hledáš

Není co by tě chladilo
Jsi odvrácen zemskému roku
Opustil jsi tělo a prohlížíš svou duši

Jsi pevný a chceš rozjímat
 Ty nežádáš už od světa nic víc
jsi pevný a zahloubán chceš žít
 jen v pokoji.

Jiskřící oči pohasly
 pohasly dny
 pohasly sny
zbyly jen oči slepcevy.
 /Nekamenujte pohledem/

Všichni jsme ve všech pod všemi

Stáli jsme s Markem u doholaholeného Jsme se zakaleným zrakem
a přiložili jsme své Curriculum Vitae
i svou zmačkanou radost

(IX. 1968)

Konečně ubytován

Jednoho večera jsem potkal svou duši.
Rozmlouvali jsme spolu dlouho do noci.
Následující den byl vyplněn netrpělivým očekáváním.
Konečně nadešel večer.
Nepřišla.
Čekání se procházelo po týdnech i měsících.
Prvé dny nového roku přitáhly na saních rozhodnutí.
Vydal jsem se svoji duši hledat.
Bloudil jsem – dlouho nenacházel.
Stezky hledání mne vedly mezi rozličným.
Chodil jsem po cestách, plavil po mořích, vznášel ve vzduchu,
několikrát stanul nad propastí lidského vědění s prkenicí
nabitou starostí o rodinu, o majetek, o postavení.
Strachoval jsem se o něco vždy a všude to ztratil.
Bloudil jsem mezi zvětralými skalami lásky a našel bodláky
lidského vděku pod hnilobným zápachem pudů, které končily
u nedokončených myšlenek války.
Setkal se se zástupy houževnatého strachu a šel několik
let za nimi, až jsem se nakonec ocitl před tábory lidského
chtění.
Prošel jsem několika tábory /2/ s nekonečným rancem strastí
dokud jsem nenarazil u opuštěných tvrzí pravdy.
S přišla doba zrady a s ní i návrat.
Smutek obklopil moje tělo.
Začetl jsem se do sebe – a co to, navštívila mě duše.
Má duše.
Ó, má duše.
Od toho dne stále častěji a častěji jsme byli spolu.
Dnes ležím v kanále splněných přání na uschlých listech
života přemítaje.
Ušel jsem mnoho kilometrů po cestě touhy, než jsem poznal,
že je nekonečná.

Nirván

Stojím nyní na opuštěném mamutím klu
 Arthure Browne
 a myslím na tebe.

„I am the God of the hellfire because I bring you fire.“

Vidím tvůj strhující tanec Arthure Browne
i když jdu přelidněnou ulicí prodat anatomický život
rozumu.

Hledím na skutečné slunce a vzpomínám na tebe.

Náhle zahýbám do postranní uličky

Arthure Browne!

Tak nějak to bylo

Zrychluji

Dávám se na útěk

Ne před tebou Arthure

Ocitám se uprostřed labyrintu

Jaké to nádherné barvy

Jaké to nádherné tvary

Jsi bohem pekelných plamenů

 Arthure Browne!

Slyším tvůj fosforeskující hlas

Za hodinu budou zatýkat

Jsi můj Bůh?

Jdu za tebou

 za tvým zpěvem

Jdou za mnou

Hlídali mě

Slyším policejní houkačky v podtrženém prostoru

Rozplývám se

Letím

Vzhůru ke slunci

K skutečnému slunci?

Kam to letím Arthure Browne?

Kterým směrem ukazuje tvé obnažené tělo?

Dotýkám se tvých plamenů

Připaluji si

Hvězdy visí nehybně ve vzduchoprázdnu

Stojím teď na opuštěném mamutím klu
 Arthure Browne
 a myslím na tebe.

Dívám se na Zemi

Unikl jsem.

(IX. 1968)

Supergirl

Loudal jsi se mezi lidmi a hledal nejlepší dívku světa

Potkal jsi jich mnoho

Měly něco společného

Vlezli jste do postele a milovali se

Chemie pomáhá jen někde

Hledal jsi dál /a nenacházel/

jejich frekventativní ústa

jejich vosí ústa

jejich telecí ňadra

jejich ebenové vlasy

jejich fasciace

jejich frigidní myšlenky

jejich hmotařství

jejich chorobomyslné nohy

jejich figurální oči-ceděnice

jejich

jejich formace halucinačních jedníní

jejich cucavé ruce

Byl jsi uchvácen krásou tak prudce jak jen dokáže lež

Divoce jsi je miloval

A hledal dál /nenacházel/

Jejich jejich

Jejich jiné jejich

Dlouho jsi hledal dívku

nežli jsi našel muže

„Celnice však nepřijímá“

(XI. 1968)

Mosty

Pojďte se mnou na mělčinu
a uvidíte to jako já
Samé mosty

plánů a krachů
odvahy a strachů
s lampami nejistoty
pod kterými je plno prázdných tub
prázdných lahví
prázdných injekčních stříkaček
prázdných cigaretových krabiček
ze kterých však neucítíte vůni tabáku z Kutné
ale pořádné nádechy touhy po odpoutávacích

Sajrajtová řeka však
pořád teče k moři /ať chcete nebo ne/
pod mosty

šprýmů a udýchaných tváří v neviditelných skutečnostech
prázdných dělových nábojnic kariéristů antonínů
Pod mosty plechových soumraků demokratických sebevrahů
Pod mosty –vyhrazeno partyzánům–
Pod mosty křiklavých nocí a bezbarvých dnů z Olomouckých syrečků
Pod mosty bez zábradlí ze slepičích hoven od psychopatů a jiných strádání
Pod mosty sterilizace k třetí světové válce – otloukej se píšťaličko
Pod mosty do prdele
Pod mosty z lidských zad /povšimněte si těch pilířů/
Pod mosty k sebevědomí
Pod mosty pro stáda /vzhůru k novým pastvinám/
Mosty samé mosty

Ano ty mosty

Mosty

Mosty z měsíčního platu dělníka nebo pracující inteligence nebo
nepracujícího dělníka nebo nepracující inteligence

Mosty se základnou deklarovaných lidských práv

Mosty které vyhodíme do povětří ještě dříve než je objevíme

Mosty pro černé mosty pro bílé mosty pro žluté mosty pro rudé
mosty pro modré mosty pro zelené mosty pro oranžové mosty
pro různobarevné mosty pro fialové mosty pro bezbarvé

Stalinův most

Švermův most

Most I. máje

Most od Karla Marxe

Most V. I. L.

Most soudruha kapitalisty

Most který si vystavěl Adolf do celého světa

Freudův most

Most neznámého vojína

Most k nejvyšším státním vyznamenáním

Most socialismu

Most z USA do Vietnamu odtud potom ke komunismu

Most k ATOMOVÉ bombě a dál k jiným objevům

Most z Moskvy do Prahy z Prahy do Moskvy /a odtud zase někam

ale to nevím kam/

Most do emigrace také od neznámého vojína

Most do přírody do kopce a do Číny

Mosty z Izraele do Arábie pěkně světelné mosty

Most nad hrobem F. Kennedyho

Velký politický most po kterém nás význační převedou velice přesvědčivě

Železniční most ráno bez rosy ale hlídaný proti anarchistům

Vzdušný most přes Fe oponu

Mosty míru – cha cha chachacha

na kterých nevidíme nic jiného než cvičení:

levo bok

pochodem vchod

k zemi

k palbě připravit

Pal

pal

Pal

a nakonec k nebi

ale to už neslyšíme svého

představeného

ve své pravé podobě

Už mne štvou ty mosty

spojující zrození se smrtí

na pilířích života

Kašlu vám na ně

půjdu se raději někam brodit

JAN ABY TAM UŽ NEBYL MOST

Ale to už zase něco stavím

Těm mostům se asi nevyhnu

No Jo Ty M o S t Y

Mosty

UHU

(XII. 1968-IX. 1969)

Den

Denně

Den, den, den

den den den

den

D E N

Den

den, den

Denní

Už zase svítá

Jdem do práce nateklou ulicí vpřed

kam však nikdo z nás neví

Na náměstí sedí opuštěná dívka

Policajt čůrá do popelnice

Z komínů vychází --- c-o - c-o?

Lavičky v parku jsou opuštěné

Vrátný zase vzdychá své pozdravy na kolemjdoucí patníky

Usměvavý vedoucí s rozpáranou tkaničkou přijímá novou sekretářku

Motory strojů pozvolna dávají do chodu jednotvárnost

na kterou jsme si už tak zvykli

Blíží se poledne

Ve sklepě jakého-si domu objevili oběšence

Právě vychází 6. číslo L

Každým krokem jdem

Lidipráce

V dáli lomozí zasněžené lokomotivy

Rudá záře nad...

Skučí vítr skučí

Pro stát

jak-ý?

Na ulici na stanici siréna oznamuje typ zákona

Všichni typujeme š-p-a-t-n-ě

Schizofrenie společenské skupiny

Vzhůru ke svým domovům... náruče našeho prázdna nás

očekávají

Existencialisté hovoří za nás

Chudá dlažební kostka zpívá do soumraku

Jakýsi opilec zapřen do rozporů očekává jitro

Noc

noční

Noc

noční

noc noc NOC

- moc

Kdy bude den

noc

Noc

noční

Noc

noční

NOC

- m-o-c

Apokalyptické dusno

Rodí se nové dusno

dusno, dusno, dusno, dusno

Dusný

D u S n O

Dusnota

DUSNO DUSNO

Je strašné dusno! To dusno!

Dusno

D...U..S...NO

Dusný je svět, který se sklání nad hodnotou
mrtvé hmoty

Láska jako by přestala existovat

Ocitání v agonii rozumu

Dusivé výstřely – času – zoufalství – naděje

Úcta k dusivému stalinismu na podtržené židli

Politika je dusná

Tato báseň je dusná

Smrt Roberta Kennedyho

Dusní beatnici

Dusná poloha probuzení zavání udušením

V tramvaji je dusno – postupuješ dále do vozu

Dusný Peking – New York – Londýn – Washington – Jeruzalém – Berlín

Dusno na východě na západě na jihu na severu

dole nahoře uvnitř

Dusný Mao Ce-tungův citát

Dusná Praha – Varšava – Volha – Ussury

Dusno v Pentagonu v Indii v Izraeli

Dusno ve Vietnamu v Československu

Závody o dobytí vesmíru

Vítěz na Měsíci

Hra na svobodu

Dusno při otevřených oknech

Svět se dusí

Lidstvo se dusí příroda

Mír se dusí

Pohled na Vincenta Van Gogha dusí

Bortí se chrámy lidských duší

Hypnóza dusna uvádí svět k okraji nesmyslných

Každý z nás něco dusí

Kdo je to dusno?

Prohlášení k federalizaci lidstva

Nostalgie nad sebou samým

Proč měnit směr

První krize člověka v klenotu lidstva

Smyslem bytí je být udušen

zaživa

Koho chceš udušit Číno

čí komunismus

Rusko tvá naděje je udušena

Ameriko proč se škube tvoje tvář

Země zvolna uhasíná
Atomová bomba určuje zítřek

Kde je to místo?
Kde je jeho srdce?

(XII. 1968)

Persona non grata

Strach páchne a táhne se děravou ulicí
z prožraných kanálů vylézají zběsilé krysy

Strach je nervovou soustavou
lidstva

Nad vlastní Tvou
černá díra –
Tvé místo ve společnosti je dávno opuštěné
Rodičům ještě nezaschly slzy
zvětvené sobectvím
Přátelé Tě nedávno oplakali
a v kapli je slyšet kroky
kroky zvonů.
Tvé oči jsou upřeny někam nahoru
k vrcholům Velké Fatry
Utekl jsi pěkně
do bezpečí
Tělem Tvým je...
Varhany mlčí o Tvé písni
Nějací závodníci sjíždí horský masiv
cíl je nedaleko
Málokdo ví
že SDS bojuje proti zlům Ameriky
Málokdo
Leč dosti vzpomínek
Kdo vyhrál?
Třída mladých
Nebo
Křesťanský komunista
Kdo dokáže popřít?
Ono tajemné mramorové
Ono lidské
Hlína hovoří za Tebe
Květy mládí ovadly
Tvůj hrob je domovem
mrtvých snů
Nad ní usíná samota
ono lidské
Tvůj věrný druh
Ahoj kamaráde
setkáme se spolu
v těle prachu

(XII. 1968)

S republikou

Uprostřed ulice jsou slyšet hlasy
malé hlasy velkých ospalých myšlenek.
Po boku prohnílého plotu na rozviklané zídce
dokuřuji poslední myšlenky císaře Tiberia.

Republiko!
Kam kráčíš?
Je zima a léto možná nepřijde.
Vidíš mě zcela jasně i když ti teče alkohol po bradě.
Pět kroků vedle mě
zvedáš sukni a močíš.
Pět kroků přede mnou
je ohnisko zvuků tvých výkalů.
V dále slyším houkání nových nedorozumění.
Máš krámy.
Dívám se na popelnici a slyším tě křičet.

Jen vyhaslé oči parku neuvažují o tvé politice.

Republiko tvé promáčené toaletní papíry osudu
tvá revoluce plná chyb
tvé zamaštěné výkladní skříně přítomnosti
tvá žhavá slzotvorná láska.

Republiko jdeš mi na nervy.
Nedotýkej se mě svým falešným pohledem rodu.
Republiko překroč konečně svou vodnatou hlavu!
Republiko s lidskou tváří: nebuď tak nelidská
Chceš znát předpověď počasí?
Kde máš tu sebevýchovu?
Háček zákon
Práva komentář
Kde vidíš to místo pro řešení problémů?
Čtvrt století
Kdo obnoví úrodnost na stovkách hektarů?
Tvá jednota je v rozporu.
Republiko s kočárkem nových frází
přidej do kroku – pochlub se!
Republiko!
Kupuji tě za měsíční plat dělníka
Vysoká poblitá straň tvá záda
Jdu dál:
tvá moč – rezavějící chodník.
Jdu ještě dál:
milenci v čekárně na nutnost.
Velká smrt
kde začala
kde končí?
Tajná epizoda rozrušené definice.
Člověk tě stvořil ke své podobě.

Kde máš to nové uspávadlo
Republiko!
Nenalézám v tobě uspokojení
Republiko!
Skladiště zbraní hlídá situace.
Jsem ve střehu.
Nechci být republikou!
Zříkám se finále!

(I. 1969)

Opilý voják

Výchružně trčí výbušné hlavice maskovaného bojového nárazu
v bodácích sešikmeného hranolu
mezigenerační hráze
kam klesá
elastické bělmo potažené zelení
s vyřazeným transportérem zpětného poplachu
tvé propocené čepice
která v pontonové chůzi vycházkového obutí
brouzdá
všemi ulicemi
které směřují k jedinému cíli
všemi podchody
které směřují k jedinému cíli
všemi kavárnami
které směřují k jedinému cíli
všemi pohledy
které směřují k jedinému cíli
všemi těly
které směřují k jedinému cíli
všemi městy
všemi světadíly
které směřují k jedinému cíli
se vzdáleným automatem výrobního čísla: demokracie
s cejchem: pokropené zdi
v oceli hledajíc svou ztracenou lásku
dalekohledem stíhající svou nalezenou dospělost
své budoucí i minulé časy
pod lopatkou hrob zasvěcený nadčlověku první linie.

Tornáda rozkazů bičují opilostí proloženého vojáka
zavěšeného strnule
v ostnatém drátě

mimo něj
mimo to co opustil
mimo strážní věž řízené střely

a vytrhují z kořenů momenty
ve světlé koupelně z nehašeného vápna
kde pil studenou vodu
s hlavou vytaženou mezi vlhký strop
a opotřebované umyvadlo útvaru vedoucího dozorčího
tlumícího kamarádství ve zbrani
z podlahy prudce vyleštěné
úderem
jádrového mýdla
na kavalce polních šedí
kypřených püllitry
mnoha jiných a dalších
vyložených spolu s ním
do hliněné dlažby ztečí zakalených cvičišť

Od vlajky
od šarže

od režie dne
kde pocituje
řády
i neřády
vypitvané ješitností
se strojovnou v hlavě
pod plnou polní
s lahví naplněnou po okraj úplavicí
s margarínem mezi prsty
s nohama proti tlakové vlně
s osobní zbraní pod břichem
v plynové masce obličeje
v atomobleku lesknoucím se na slunci
výstražně
jak potem zalité oči
aby nemohly zaslzet
ani při přísaze
kterou smazala reaktivní střela
dávno odpálená po kbelíku z latríny
ani na židli
 za stolem
 u talíře
 v tváři kamaráda
kde zaslechl ještě nedávno vzpomínku na matku
 na její bílý naškrobený ubrus
 na její jílové ruce
které začínaly silně připomínat blížící se alarmy
nečekaně
před úsvitem
pod helmou vyzáblého en face
podvyživeného spánkem
v nafouklé korbě živelné odměny nahého opuštěáku
v dovolence torpédo návratu a tupý smích zbraní hromadného ničení
s ratolestí světlice
vypálené na střelnici za bezměsíčné noci
ozářené jen dávkou kulometu
s příručkou orientace napalmem zatížené situace
v nateklé zadní kapse
k tomu jak rozhánět demonstrace za uši vytažené
aby zapomněl
na čerstvě zapranou onuci
aby přehlušil
hvízdající střepinu granátu
vykopne
devatenáctiletému životu
zuby
okovanou botou
pažbou
slintavě odstrkávající
vyteklé oko studenta
padajícího
se vztekem přes vykloubené chodidlo kol...
pod puky toho

který s pyšností na to že se odnaučil duševně trpět
že se naučil nadržene rvát s náloží na jazyku
proti hloučkům děvčat na chmelnici
že dovede nevojáka pojmenovat hovnem
že se naučil zapomínat na své přesuny dříve
dříve dobře namazané
později neřízené zakletým životem
ve své samovazbě válečného šílenství
před odchodem do civilu
s vyholeným krkem obrněného vlaku
s čadící dásní pohlavních bezvědomí
strojní pušky

stojí v čestné stráži
nad hrobem neznámého hrdiny
minou nevybuchlého pomníku

(VI. 1969)

Města

Po dlouhé době zase
města – města
Města kde nalézáme milenku na kterou se nezapomíná
Města jež mystifikují samotným seskupením písmen
Města předeher a rozčarování
Města nenávratna
Města hádek
Omalovaná města rozpučelých tvarů jež lákají tím více
Opuštěná města
Města ledu
Rozpuštěná města
Jsou města která by mohla znamenat něco v něčem
Jiná města
Jsou města jejichž duší se nikdo nedopátral
Jsou města nových a nových toulek – nových a nových rozechvění
Jsou města která se odevzdávají se zběsilostí nevěstky
Směšná města
Města jejichž odkrytá srdce přiznávají se k prázdnotě
Jsou města kde sídlí vláda a nevypadají na to
Pohlavní města
Nejsou i jsou města která mluví svůj napínavý příběh
Města která se nesnášejí pro přílišnou snášenlivost
Jsou města která se zdají
Drobná města
Města která děsí svět
Jsou však i výjimky
Jsou města kterým vykáme přestože bychom jim mohli tykat
Jsou města kam se ukrývají ti kteří přišli o sebe
Tatáž města dětí matek otců
Vaše města živého betonu
Tatáž města kam se nesmí vkročit
Vylidněná města
Ozářená města
Města zaplavují zem
Města dusíku
Města kde pro kouř není vidět jiná města
Jsou města kde nás zavřeli a
jsou města kde nás teprve zavřou
Nadřazená města bez duševní lásky
Bezrománová města
Města jež nás rdousí při loučení svým kouzlem
Města flirtů otázek co vlastně
Ta města která vzbuzují vášně a nedovedou ji ukojit
Nadržená města
Nejsou města kde by každý byl šťastný
Jsou města která ještě neexistují
Jsou města která srovnáváme se zemí a také neexistují
Napuštěná města čímž nás ničí
Města zítra
Města v homo

Města pod zemí
Velkoměsta
Města v jinde
Města průhledné povahy a složitého výrazu
Města kde za peníze kupujeme svobodu
Města kde svobodu nelze koupit
Hlučící města
Města vášnivá i bez krve
Města s krví
Vůbec žádná města

(IV. 1969)

Dokořán zavřené dveře

Zhoblované vyložení šumí
u nohou
na drolicí se rohožce vrtkavého očekávání
s rozdrčeným nehtem
stínícím tlačítko zvonku.

U přehozené vizitky
trnem popsané
nad višňovým prahem
vytočeným
do voskového mezikruží
taktickou tesařinou
v pravém úhlu
pod ohořelým rámovím
s tragédií štkajícího červotoče
kam proniká
rozskutečnost
v třesknutí elektrického náboje
do pochromovaného cinkotu
ubarvených citoslovcí
za stálé asistence
spleti zamaštěných klik.

Hluboké zdivo
však nedovolí
postát s dlouhostí
pod dechem malbytu
a přehazuje
mé studené koleno
přes smyslné zábradlí
hluboko
do výtlačkové komory
elipsovitého sklepení
pod temeno automatického spínače
světla a tmy
po dlažbě vlhkého obratle shrbené páteře
bubřivé chodby
bez rozehrání klíče
v kusadle zámku
otočeného do neurčita.

(VI. 1969)

Stařec

Jde pomalu

zamlklé obzory
brzdí jeho stav věcí
má naději že zemře
se svou věrnou bílou holí
se svou důvěrou
vně těch kteří tak zklamali

Jde pomalu

a omotává své paže
kol patníků
chtěl své pozadí vzpomínek
vložit na zastrčená místa
Návrh žaloby který nechce
přednést mezi svými
dávno sešlými
si pobrukuje
mávaje přitom popraskaným růžovým jazykem
na bakelitové bedny
jen jeho dlaně vydávají svědectví
zašlé lásky k řezbařině
Dnes již dobře nevidí

Jde pomalu

má náskok
a pochutnává si
na otrockém držení těla
Je neděle a proto si vyšel

Jde pomalu

šoupaje jednu přes druhou
staré bačkory
paměť vyhaslá
padající
přes
rozpuštěný
vlas
mezi propadající se otazník zad

Jde pomalu

Šedivá brázda nižšího tlaku
doráží na
jeho stáří
které se tak na truc staví
v odpor
úpletům smrti

Jde pomalu

nemyslí na smrt
ale na to jak zemře
jak se narovná
jak shnije
jak si nikdo nevzpomene
jak kněz nad jeho hrobem
donutí pár přihlížejících k pláči

Jde pomalu

a nemá ani na pohřeb
Jen jakási stařena vzkřikne tak velké hroudy
NE!
vždyť ho to bude bolet.
to BOLÍ.

Jde pomalu

(IV. 1969)

Katův dům

Pročervenálá vykleštěná imponující
budova
svítící svými odstíny krve
na obraz Nového zákona
uprostřed zvlněných rovin
o samotě
s podzoly justičních omylů
nasákle bzučících
na několik postav
směřujících k satori
ve svých oblecích čtrnáctého století
jimiž chce zastínit
další výboj lidstva.
Zrzavý duben
boty oblepené táním
pod nimi
cesta
ploty
vesnice plná lidí
 plná práce
i kostel jí nechybí
a nad tím vším katův dům
opuštěný
čekající
na nového majitele
který jej určitě rozboří
aby nebyl nad tím vším
každou cihlu zvlášť
převeze na svou parcelu
kde staví chatu podle západní módy
která teď nějak moc vládne
a měla by se jí přistříhnout křídélka.
Je zrzavý duben
a nad tím vším katův dům
holé pole
tu a tam les
hnízdno havranů
otep slámy
cvrlikající potok který se tak divně kudrnatí
směrem k moři
které není daleko
kam už se nepodívám
protože očekávám veliké události
měnící svět
i tuhle ten katův dům
jako nehybné stíny
tak opomenutě visící
nad tím vším

Psáno v den zelených pruhů na čele

Vodorovně kličkuje den
po vybředlém poli
podél ohnivé cesty
k jazyku lesní trhliny
za stínem topolových kuželů
k uchu středověku
s chrchlající žízní po dobrodružství
v patách scvrklých hormonů
k otrávené studni
s chronickým výkřikem
na pět starých rozviklaných domů
na jejich kanalizaci macešství
na stoprocentně obležené cihly hmyzem požáru
utkvělým pohledem
a jako sametovaná krysa
vjíždí mezi zkysané oblouky
 mezi olezlou láhev od vína a lahodný zvuk houslí
 mezi cementovaný jazyk úzkosti
 a prokletou tubu benzedrinu
za kterou stáčí svůj jepicovitý sluch
na navrstvené schody
mávajíc svým vystrašeným zrakem
po vizionářských kulisách
směrem dolů
v jedné ruce dláždění světla
v druhé mastnoucí bajonet
s ďáblem na jazyku
pomalu modeluje strach v inspiraci
až je u konce čárkované chodby
narážejíc na otevřený prostor sklepení
Tam utichá s pohledem na hák ve zdi
na vytržený kus listu evangelia
a začíná couvat přes zamřížované okno
směrem k pohrabáči
na kopřivované stráni
krupovité rezervace
a pak se nese dál
přes útočící káně
k jiným emocím –

(V. 1969)

Racek nad tonoucí krajinou

Hrbaté rameno osciluje
podolek klečícího střelce

Na střechách leží vandalové
oblečení do náhrobku okupace

Pohádkové lekníny odbíhají
v hysterické choroby lidstva

Studenti fackují svými opadalými úsměvy
pomníky pavích hlasování

Magnetický rybník soulože
pokrývá zeleným maskovacím pláštěm žabinců
všechna ústa

Profesoři se zdviženými přísnými pohledy
sledují podezřívavě rozstříknutý džus nad posluchárnami

Obláček blížícího se těla léta
zakrývá inkubační vzpouru

Zrádci se zašpiněným hrdlem přešlapují
před hranicí lidu

Javorová listí pod chodidlem tváře
sebesilnějších tajemníků

Vymrzlé kořeny pravdy
skloněné v plačící větve úzkoprsých bajonetů

Slyšitelná těla ulovených ryb
moudře hníjí břichem vzhůru

Husy s lidskými krky se pokoušejí
strhnout prapory revoluce

Trup letadla spokojeně nese
potravinu s radioaktivním ozářením
úředně prohlášených přátel

Katedry přerývavě chvíli stojí
chvíli pochodují

Smrt na obzoru zaměnila kosu
Dnes se zabíjí srpem a kladivem
vzdutá vlna křídel slepého racka

Neuropis

Ještě jednu cigaretu a šlachy poznání
budou přetrženy.
Začíná se snášet soumrak renesance.
Nebe se pozvolna nalévá tmou.
Lehký vánek pohupuje nepříznivým postavením
hvězd.
Vzdálená tajemství zahánějí únavu.
Mokřiny ticha nenalézají lidskou tvář.
Trupy vyvrácených pomníků visí ve větvích
a nad trouchnivějícími květy pelargonií
se zvedá vůně smrti.
Krátké stíny stromů uzavírají cestu žalujícímu
hněvu.
Hubení náměsíčníci spokojeně usínají
aby o hodinu později vyslechli signály z vesmíru
s šíleně vytřeštěnými očima na cimbuří imaginace.
Obdélníkově otevřené okno
s pevně nasazenými zeleně natřenými okultistickými
mřížemi směřuje od mého čela do vybělené
čtvercové místnosti a potom dál pod zaprášený
krucifix kde na sirných parách leží plocha těla
Cyrana z Bergeracu.
V nohách mu leží cesta na Měsíc
v očích Sluneční říše
a ruka drží křečovitě obnažený kord.
Chlad letící rukavice náhle zhasí svíci
zažehnutou rukou vize a mně dochází to
že jsem byl vyzván na souboj svou obrazotvorností.
Odcházím proto na planinu zalitou nevázaností.
Sbohem přátelé.

(VII. 1969)

Tikání smutku

Obrovský magickohlavý krk
odhrabává okousanými paznehty
světlo lampy
za dveře pracovny halucinace.
Ohnutý stín
hranaté úsečky
zasekává všem zasedajícím
přes srdce
do nepřehledných noclehů
v rozervaných koutcích bílku
zásnubní jehlu.
Vyvřelé kotle dne
rozžhavené do studena
stojí mimo postrašené popelníky války
s potracenými dělníky socialismu.
Niagara přeludů
znejistěná
předjitřená
přepadává přes okap zelené skříně nadvečera.
Vycpaná sova v koutě posedlosti
zbrušuje ženskou zvědavost
do ukřížovaného panenství.
Řetězy na nahém těle hvězd
vyhlašují vítězství hořícího sena
na lukách odloučenosti.
Vypadlé břicho kručí po zadání.
Ach muži
Ach ženy
Ach děti
s vidlemi zabořenými do betonových schodů pomsty
jsou k službám.
Komu vůbec patří výjimka
s rozpuštěným copem pekla?

(VII. 1969)

Nejbezprostřednější fantóm

Nejbezprostřednější člověk se bojí usednout, jít
či pít jako jiní. Neumí nenávidět a milovat jako
oni. Nedokáže čekat na to, až to všechno skončí,
jako ostatní.

Je opilcem za slavnostních osvětlení, který ve
vidění prorockém zmítá svou roztřesenou duší
mezi gigantickými květy domů, kam přepadává přes
zábradlí filosofie.

Díky mystickému vytržení zvrací ze světla do
hluboké tmy a naráží zloknatělou hlavou do postranice
rozrušení ve vnitřní excitaci života.

Dokud jej neseberou pro tuláctví, pokud nepadne
do některého kanálu podvědomí, lidé se seběhnou
a budou se dívat tím směrem, ve kterém zmizel
/šílené zástupy nescíslných/ a řvát: tudy šel fantóm.

(VIII. 1969)

Konstatace

Jsou lidé kteří mluví a mluví
Jsou lidé kteří si nemají co říci a tak se míjejí jak prkna a kůly
starých přístavišť
Jsou lidé kteří si nemají co říci a přesto se zastaví na kus řeči
to proto aby nikdo nebyl vyloučen ze hry
Jsou lidé kteří si mají co říci a také říkají a je to nádherné
Jsou lidé kteří si mají co říci a mlčí a mlčí i jemným okem
Jsou lidé kteří si mají co říci a něco je oddělí
Jsou lidé kteří mluví sami se sebou nebo se zdí svůj bouřlivý
melodický chór
Jsou lidé kteří nemají s kým pohovořit a nám nezbyvá než se politovat
Jsou lidé kteří protestují tím že nemluví ale řvou
Jsou lidé kteří mluví a nerozumíme jim
Jsou místa kde hovor vážne
Jsou lidé kteří mluví a přitom stačí ještě mlčet
Jsou lidé kteří mluví a nerozumí si co a jak hovoří a o čem vlastně
Jsou lidé kteří hovoří o ničem a dokáží na sebe upoutat pozornost
Jsou lidé kterým to kecá
Jsou také lidé ale lépe sovy
Jsou lidé kteří domluvili
Jsou lidé o kterých se mlčí a o kterých se musí mlčet
Jsou lidé o kterých se mluví
Jsou lidé kteří mlčí a rozumíme jim
Jsou lidé kteří zmlkli a přesto hovoří
Jsou však také lidé mrtví a těm to hovoří i ze záhrobí
Jsou lidé kteří chtěli promluvit k lidem ale žádné neobjevili
Jsou léta kdy je zakázáno o něčem se domlouvat a i milenci jsou
v podezření
Jsou lidé kteří věří že jejich jazyk je ten vyvolený proto jej
druhým vyřizli – naštěstí se dá mluvit i jinak
Jsou lidé kteří mlčeli a bylo to pobuřující
Jsou lidé kteří vystoupili ve své řeči nad ostrovy západní Indie
Jsou lidé kterým zakázali obojí mlčet i hovořit a oni vzali veliké
kyje a mlátili s nimi do zinkového plechu
Lidé jsou polidštěnou prací a práce polidštěnou řečí
Naše řeč není jen dlážděním nekonečných chodníků
Naše řeč není jen čeřením vzduchu
Naše řeč má hloubku
Naše řeč je i nelidská

(VIII.-XII. 1969)

7bomba9

Propálené ulice a zalokaná předměstí tmí se v tělech mrtvých
Věky lidského snažení dobrovolně spáchaly sebevraždu
Již není vůle k nadčlověku
a kroky směřující ke komunismu uvízly ve vlnách atomového bahna
Opuštěné jsou chrámy kde konaly se novoroční mše
Parlamenty opuštěné jsou a jen jejich hlasy zní v ozvěně jak
při hlasování a volení demokracie
Opuštěné soudy a jejich stolice mlčí neboť – neboť nemají komu by
přisoudily trest odnětí svobody
Akademie moudře opuštěné a rozvalené nepřijímají nové členy neb
bomba sedmdesát devět obsadila všechna místa navěky
Továrny opuštěné v pilných modrácích jen sní o ruchotu a mistrovství
dlaní zámečnicků
Opuštěné chlévy jsou svým bučením
Opuštěné jsou zotavovny a parky a bazény
A přistávací dráha přijímá jen bombu sedmdesát devět
Dětské útulky vydaly poslední hladový výkřik po životě
Nic netušící chodci – zasaženi jsou
Matky rodící novou generaci nic netušící – zasaženy jsou
Opilci v rudém víně nic netušící zasaženi jsou
bombou sedmdesát devět
Vypadané vlasy smřští rozhozené po vyvrácených břízách marně
snily o své revoluci
Pusto pusto Pusto pusto pusto Pusto je v útrokách bomby
sedmdesát devět
pusto a ticho
Miliony prosincových paží opáleny jsou v sametu umělého slunce
Hroudy myšlenek v pluzích vyorány jsou bombou sedmdesát devět
Zbytečně jsme vyvěšovali prapory lásky v ulicích ducha
Zbytečně jsme znásobovali své mozky a trhali je v iluzích míru
Zbytečně a marně
Již není vůle k nadčlověku

(XI. 1969)

Pohlednice

Život mně doručil pohlednici
půvabně oslnivou
plastickou pumu ze Země
Ani jsem nestačil podepsat
tomu podivnému doručovateli
potvrzení o převzetí
a jen stopy ve žlutém listí ulice
zůstaly
samé stopy
Samé stopy
jako na té pohlednici
která došla chladnokrevně
a nečekaně
Držel jsem ji v tu chvíli
v roztřesených prstech
koukaje přes popel pravdy
na domovníka jako na nahé vítězství
ve svěrací kazajce
plovoucího především
pod vším pod čím se dá
Je mi tě líto
říkal jsem
ale nevím jestli to byla pravda
Otočil jsem po přitažlivé akustické chodbě
své velké vlasaté tělo
prchaje k své šibenici
 k mým dveřím
 k mému mučednickému kůlu
 k svému vsugerovanému pokoji
 k tomu odrazišti do magických krystalů duššší
abych vyvraždil všechny své myšlenky
v panice hluku
usedaje na bláhové obličej
kulatých právnických knih
které snad ani netušily že nepořádek na kluzištích
lží
je úmyslný
Snad ani já to netušil
 čekaje na atomový výbuch
 doprovázený reakcí hadů
 a nový život zmrtvýchvstání

Dostal jste už někdo pohlednici
Ano určitě ano
Velikonoce – vajíčka
Vánoce – zasněžený kus lesa a srdečné blahopřání
 aby se neřeklo
Narozeniny – nějaký zázračný zpěvák s pokřivenými ústy
Z dovolené od známých – pláž vysvlečenou do polonaha
 zbytky středověku

nebo nějakou specialitku ze zahraničí

Kdo však z vás zaslal pohlednici ze Země

Ano vlastně Ano

Byla zaslána ale ještě nedošla

(Insp. 1968, IX. 1969)

Selektivní nahrávka ve vlaku z pozítří

Nádraží se vlní roztančenými hlasy zvědavců
Cudná lidská moč šumí na rezivějících nástupištích
Jen tikot zastavených hodin v rozžhavených drátech nervů
vzdvihuje nedočkavost
mezi
dlouhý
jednotvárně sloupcovitý
bazén
lyriky duše
a nahý
nízký
předrážděný
vagón
přítomného bytí
Hvozdy plic nabobtnalých rozkrájeným deštěm
a vržené do samovaru přeludové jízdy
naposledy vydechly
Studená lokomotiva
stále rychleji
odfrkuje elektrické jiskry
po štíhlém větru
do pozadí zplundrovaného města
Lidé v maskách odložili své svrchníky
a přehazují po svých kyselých filtrech
žáruvzdornými nadávkami
Zamaštěné cikánské housle
sjíždějí
po zsinavěle zaškracené lásce
v prodloužený splývající tón
pláště světélkujícího kobaltu
Vypoulené oči
vlasatě naolejované podlahy
jsou všude
kde absurdní forma uniká temnotám
a osamělému neurčitému výkřiku
„Marnost!“
Žena s košatým břichem
pije Staré klášterní
a své zuby
falešně stříbrné
zarývá s otupělou zmrtvělostí
do víka hrdla láhve
Snědé děti
v bledězeleném světle
vylamují své nehty
nechtěně
při broušení
o srstnaté monstrance šedivěčervených tváří
svých matek
Rozřezané vojenské uniformy

se oddávají výstředním nadějím
při pohledu na sychravou tmu
a úderem otevřené okno
Jakási epidemická jeptiška
přemýšlí o vážných
a nejhlubších věcech
tohoto světa vedle pětilitrového balónu
naplněného apoštolskou slivovicí
ze dne
na den
Bankovní úředníci
věčně uhlazení ve své svěží prázdnotě
beznadějně odpočítávají
své konto
pánevnímu snění
Průvodčí
s pokřivenými kleštěmi
kontroluje vzorné noční cestující
ve své znalecké povznesenosti
z úřední povinnosti
a bezprizorně
pronásleduje
černé pasažéry otupělé agonií zmrtnělého domova
kteří nechtěli zaplatit
či nemohli ve své nouzi
udělat díru do světa
neboť koleje dopředu
 toť cvakání zrychlující se krve při pohledu
 na záchrannou brzdu
neboť koleje nazpět
 toť kámen a popel
A tak vstávají
 čekají
 a mlčí
neb vlak brzdí

/někomu se podařilo nepozorovaně zatáhnout za záchrannou brzdu/
/ale pozdě/

(IX. 1969)

Už nás volají

Čekáme na sebe
u Filipa v pokoji
a pouštíme si za vzduchem od vysokých bot
zdlouhavou nahrávku
zoufalého bubeníka od Cream
Čekáme na sebe
to naše sólo také nebude krátké
a hvězdy na stropě budou vždycky
zpívat svou falešností
Čekáme na sebe
na tu chvíli kdy budeme sami
sebou spokojeni
abychom mohli už konečně vyrýt
do hnědého prádelníku
v pokoji u Filipa
svá sluneční torza
Čekáme na sebe
elektrické hodiny poskočily
o další minutu
pořád a pořád
žádný z nás nepřichází
pořád a pořád
Rozhodli jsme se najít
za vozem taženým voly
bílá nebo černá
nebo žádná
gazelická barva
a nebo snad žhavý zoufalý návrat k přírodě
V telefonním seznamu
mezi čísla hledáme svoje jména a chceme si zavolat
a dovolat se sebe
přestože víme o tom že k nám
nikdo nikdy telefon nezavedl
Potom se přehrabujeme v knihovně
listujeme ve starším vydání Platónově
zda tam nenajdeme některou ze svých myšlenek
I za špinavý ručník jsme se dívali
I pod děravé kanape
které jsme s námahou odstrčili
Když jeden nasáklý bubeník ukončil árií výlev odcizení
vrhli jsme se k televizi
a napjatě sledovali program
zda některý z upřímných hlasatelů
nepodá zprávy o tom
kde se nacházíme
Nakonec jsme utekli do koupelny
a pod ledovou sprchou se ze všeho vyzvraceli
Čekáme na sebe
a přemýšlíme o tom
zda jsme si nekoukali do očí

již příliš dlouho
zda bychom se neměli pochovat za svítání
Jsme snad příčestím doby
nebo špatný slovosled
Že bychom se dožebali v kontrakcích nekonečna
Že bychom si nasadili Čingischánovy rukavice
to snad
– někdo – potom – když nezapomeneme
Že jsme však rozřezali své sny na truhlářově cirkulárce
Že jsme nevložili svou bolavou hlavu do jejich rukou
na to jsme nezapomněli
protože jsme ještě nenapsali žádnou dlouhou předmluvu
žádný dlouhý úvodník
k svému vlastnímu životu
Čekáme na sebe
i když nedoufáme že zvítězíme
bubeník dávno odešel ze studia
i my skončíme a odejdeme
ale nemyslíme si že prohrájeme
Čekáme na sebe
u Filipa v pokoji
omítka padá z našich čel
šedá
přerušovaná
U Filipa v pokoji
na sebe čekáme
vytrhali jsme z kalendáře jedenapadesát dní týdnů
nějaký vzdálený houslista nám pod oknem
přehrál své poslední nokturno
před sálem studené ulice
a svůj nástroj uložil pod pingpongový stůl
Už neseďme u Filipa v pokoji
prach čel smetl vítr
a my se dočkali sebe
mezi oválenými stromy bílé pouště
v nečekané představě kde jsme se zastyděli o svých pochybách
pod závějemi Nízkých Tater
na horním toku Váhu
v strhaných lavinových polích co neunesly tíhu nebe
před opuštěnou salaší jsme se rozpustili
své vodové barvy ve sněhu
a nebe nad Wilsonovým nádražím
nenávratně zmizelo ve tmě
tak jako my jemu v mlze

(XII. 1969)

Automat na lidské tváře

V hořké žízni
podvědomí kam vztáhly křemenaté
mrazy
své skvrnitě ruce
kde lidské tváře zakryly podzimní
slunce
a odkud se vytratili staří známí pohádkáři
je opřeno mé samolibé ego o nádor
mozku s malou Popovickou
pěnou protáhlou do průvanu bufetového
projektilu
neznámé ráže
v němž lze zaslechnout
poslední výkřik znásilněných manekýnek
opilý hlas taxikářův
nebo
cihelny smích v černém oku zedníkovu.

V bufetu Na Hlavní na Hlavní opřen
stojím a mám možná smůlu která se nedá rozeznat
od štěstí
ve kterém se zhroutil v astmatické horečce vousatý
pobuda
jemuž starý hubertus prožrali moli
zrovna tak hladovějící jako
on před
servírkou proraženou tupým
příborem poučky
vnořené do člunového dýmu tabáku jen aby neklesla
v bufetu na Hlavní
lze vidět i tmu odmítne-li led přehrad vydat energii
a starou barovou tanečnici
při svíčke u sklenice od kofoly
jak nabízí své tělo a polyká kyselé sliny
slz
a penzionovaného úředníka
snícího na odpadkovém koši o nástěnných kukacích
hodinách na dně temných
hlasů
nebo nezvěstné pětileté děvčátko
s pětilitrovým džbánem a odpadlou náušnicí
zatlačených zřítelnic.

Zatímco automat
bez ustání vyřezává tváře
držkovou polévkou – obloženým chlebíčkem
a špekáčkem v přepáleném tuku s dvojitou porcí
hořčice
vrabci štěbetají
a tramvaje kokrhají

v ulicích o hospodářské a duševní krizi
ve které i ti nejmenší dravci
si dokáží vyrvat srdce
a sežrat s ránou v níž se jizva nikdy nezahojí.

Dopil jsem
a za doprovodu kvílící pípy století
jsem vyběhl za město
s černým spodkem v ruce
snaže se dostat mimo papír.

(XII. 1969)

Obsah

My	1
Duch na Staroměstském náměstí 28. února 1948.....	2
Hodina představ	4
Muž, který zemřel.....	6
Očiplné deklarace	8
Ex officio	10
Konečně ubytován.....	12
Nirván	13
Supergirl.....	14
Mosty	15
Den	17
Apokalyptické dusno.....	18
Persona non grata.....	20
S republikou	21
Opilý voják	23
Města.....	26
Dokořán zavřené dveře	28
Stařec.....	29
Katův dům.....	31
Psáno v den zelených pruhů na čele.....	32
Racek nad tonoucí krajinou.....	33
Neuropis.....	34
Tikání smutku	35
Nejbezprostřednější fantóm	36
Konstatace	37
7bomba9	38
Pohlednice	39
Selektivní nahrávka ve vlaku z pozítří.....	41
Už nás volají.....	43
Automat na lidské tváře	45

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016